

147. Två flickor de gingo åt rosendelund.

G *D7*
 Två flic- kor de gin- go åt ro- sen- de lund Att
C *D7*
 ploc- ka de ro- sor- na rö- da;
G *D*
 Den e- na hon var så hjärt- in- ner- ligt glad Den
Em *H7* *Em*
 and- ra var så sor- ge- ligt be- drö- - vad.

2. Den rika, hon talte till den fattiga så:
 Varför är du så ledsen i ditt sinne?
 Haver du bortmistat din fader eller mor.
 Eller haver du förlorat din ära?»
3. Nej, varken har jag mistat fader eller mor,
 Och Herren, han bevarar min ära,
 Men väl sörjer jag för den fager ungersven.
 Den vi höllo båda så kära.»
4. Och ungersven han stod bakom buskarna där,
 Han hörde allt vad flickorna talte,
 Så smyger han sig genom buskarna fram
 Och tager den fattiga i handen.
5. Ack, ungersven, ack, ungersven, vad tager du dig för,
 Som räcker åt den fattiga handen
 Och inte tager mig, som stor rikedom har,
 Och låter den fattiga få fara?»
6. »Se rikedom, det är ett lån utav Gud,
 Men fattigdom det är ju en belöning,
 Och den, som riker, kan en gång fattig bli,
 Den fattige kan en gång riker bliva.
7. Trädet det växer så högt opp i sky,
 Men en gång skall till jorden det falla,
 Men tror man sig förskjuten av sin egen vän.
 Man tycker sig förskjuten utav alla.»